

A close-up portrait of a woman with dark hair styled in an updo, wearing a white wedding veil and a matching floral headband. She has a soft, romantic expression. The background is a plain, light color.

NEPAPRASTOS
• N V •
VESTUVĖS

Rebecca
Winters

Nauja
pradžia

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Rebecca
Winters**

**NAUJA
PRADŽIA**

Trijų knygų serija
“Nepaprastos vestuvės”
Pirma knyga

Versta iš Rebecca Winters,
The Princess's New Year Wedding, 2019
© Rebecca Winters, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0707-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

- *Mio Figlio*¹ ? Žinau, kad dar anksti, bet turiu kai ką su tavimi aptarti. Ateik į mano apartamentus.

Trisdešimtmetis Stefanus atsisėdo lovoje. Gerokai nustebo sulaukęs tėvo skambučio tokį ankstyvą rytą, o jo prašymas nustebino dar labiau.

- Dabar?

- Taip, prašau.

- Tuoju būsiu.

Tėvui miegoti neleido sudaužyta širdis, tačiau pastarąją savaitę rūmuose niekas neturėjo nė akimirkos ramybės. Albertas, mylimas Stefano jaunesnysis brolis, tėvų dievinamas sūnus ir sosto paveldėtojas, vakar buvo palaidotas sulaukęs vos dvidešimt aštuonerių. Liūdesys gaubė visus slogiu šydu.

Karla, Stefano dvidešimt septynerių sesuo, jos vyras Dinas ir du jų vaikai skaudžiai gedėjo nuostabaus brolio, svainio ir dėdės. Ji dabar buvo pirmoji eilėje į sostą, po tėvo mirties ar-

¹ Mano sūnau (it.) – čia ir toliau vertėjos pastabos.

ba jei jis nebegalėtų valdyti, taptų karaliene. Paveldėjimo taisyklės nustatė, kad pirmagimis buvo pirmas eilėje į sostą, atitinkamai po joėjo antras arba trečias vaikas. Vaiko lytis neturėjo reikšmės.

Vis dėlto Stefanus niekada netaps karaliumi.

Kai tik jam sukako aštuoniolika, jis paprašė tėvų oficialiai atleisti nuo karališkųjų pareigų visam gyvenimui. Parlamentas palaimino prašymą. Nuo to laiko Stefanus nebelaikė savęs karališkuoju šeimos nariu, bet mylėjo savo šeimą – ir šeima mylėjo jį. Netikėta tragedija juos dar labiau suartino.

Albertui palikus šią ašarų pakalnę, jų motina paseno dvidešimčia metų ir nebepakilo iš lovos. Laidotuvės jai buvo paskutinis lašas.

Bandydamas susidoroti su skausmu Stefanus turėjo pripažinti faktą dabar esantis *vienintelis* karaliaus Bazilijaus sūnus. Nors tėvas vis labiau pasikliovė Karla, jam reikėjo ir Stefano, nes jis buvo paguodos šaltinis. Stefanus spėjo, kad būtent dėl to tėvas pasikvietė jį taip anksti šįryt. Prisivertė išlipti iš lovos, palindo po dušu ir apsirengė.

Netrukus jau stovėjo tėvų svetainėje, sujungtoje su miegamuoju, šiauriniame rūmų sparne.

Gedintis tėvas pasisuko nuo degančio židinio ir pažvelgė į sūnų.

- Ačiū, kad atėjai, Stefanai. Mama vis dar lovoje. Ji labai sielvartauja.

- Kaip ir tu, *papà*, - Stefanas nuoširdžiai apkabino tėvą. Neįmanoma per savaitę susitaikyti su tuo, kad Albertas žuvo automobilio avarijoje ir jau niekada nebebus su jais.

Stefanas baigė Kolorado inžinerijos universitetą Jungtinėse Valstijose, specializavosi kasyklų srityje. Kai ištiko nelaimė, jis Kanadoje tikrino vieną iš Kasalių aukso kasyklų. Kasalių šeimos vardo ištakos siekė Italijos valstybės sukūrimo laikus. Viskas atrodė netikra, kol negrįžo namo į Ambrianos karalystę Alpių prieglobstyje. Tėvas pasitiko jį prie lėktuvo ir jie kartu nuvažiavo atpažinti Alberto kūno.

Albertui, šalies žmonių itin mylimam karaliaus sūnui, buvo surengtos valstybinės laidotuvės. Ambrianos bazilikoje kardinolas aukojo gedulingas mišias. Tai buvo didžiulės pagarbos ženklas. Atvyko daugelio šalių aukšti pareigūnai. Žinoma, dalyvavo karališkoji šeima iš Domodosolos karalystės, kuri ribojosi su Prancūzija, Šveicarija ir Italija.

Stefanas niekada nepamirš Alberto sužadėti-

nės Domodosolos princesės Lanzos Rozianos blankios išraiškos juodo nėrinių šydo dengiamame veide. Atliekant privalomąją karo tarnybą Artimuosiuose Rytuose jam teko bendrauti su karo aukomis, kurių veidus slėpė tokios pat šoko kaukės. Regis, visas jų pasaulis buvo nušluotas nuo žemės paviršiaus ir nieko nebeliko.

Prieš dvylika mėnesių Domodosolos karaliaus Viktoro Emanuelio dvidešimt dvejų metų dukra susižadėjo su Albertu. Jų santuoka buvo numatyta po metų – Naujųjų metų dieną. Jos šeima buvo sukrėsta dėl Alberto žūties.

Vis keliaudamas verslo reikalais Stefanus buvo retas svečias savo šalyje ir su karaliaus Viktoro šeima nebendravo nuo pat vaikystės, kuomet abi šeimos susitikdavo įvairiomis progomis. Per laidotuves jis nustebo, kad visos trys karaliaus dukterys jau suaugusios. Tik išvydęs liūdnus jų veidus Stefanus suvokė, kad jie visi taip pat siaubingai išgyveno dėl Alberto žūties. Jis ir pats vis dar negalėjo patikėti, kad brolio nebėra.

– Prisėsk. Reikia aptarti kai ką svarbaus.

Greičiausiai tėvas paprašys Stefano dar pabūti namuose, bet jis turi vykti į Keniją, nes ten esančioje aukso kasykloje diegiamos nau-

jovės. Išskris jau poryt. Reikia pasirūpinti, kad viskas būtų atlikta sėkmingai, tada pelnas dar padidės. Stefaną vylėsi galėsiąs naująsias technologijas panaudoti ir kitose savo aukso kasyklose visame pasaulyje. Ko gero, užtruks bent šešias savaites.

Suspaudęs delnus tarp kelių Stefaną užmerkė akis ir laukė. Tėvas apimtas skausmo, todėl Stefaną turi jam pagelbėti kaip tik gali. Jis nekantravo sužinoti, apie ką bus kalba.

- Vestuvės su princese Lanza turi įvykti, kaip suplanuota. Netekę Alberto su tavo mama apie tai ir tešnekėjome. *Tu* privalai užimti brolio vietą. Tai neišvengiama.

Stefanas nustebę pakėlė akis.

- Negaliu patikėti tuo, ką girdžiu.

- Suprantu, kad tau tai netikėta.

Stefanas pašoko ant kojų.

- *Papà*, žodis „netikėta“ ne visai tinka mano jausmams apibūdinti.

- Išklausk, ką noriu pasakyti.

Susierzinęs Stefaną priėjo prie didžiulių vidstakčiais perskirtų langų, pro kuriuos vėrėsi vaizdas į rūmų teritoriją ir Alpių viršukalnes tolumoje. Įsitempusiu kūnu perbėgo šturpas.

- Mūsų šalys turi sustiprinti viena kitą, kad

galėtume sutelkti abiejų karalysčių išteklius. Šis gyvybiškai svarbus susijungimas įmanomas tik tau vedus princesę Lanza.

Stefanas staiga atsigrėžė į tėvą.

- Prieš daug metų su parlamento palaiminimu suteiki man laisvę. Jau nebesu karališkasis šeimos narys, - pro sukąstus dantis išspaudė Stefaną.

- Parlamento sprendimą galima panaikinti skubos tvarka.

- Ką?

Tėvas linktelėjo galva.

- Jau pasidomėjau. Patarėjai patikino: dėl didžiulės šeimą ištikusios tragedijos ir troškimo, kad santuoka tarp mūsų šalių atstovų įvyktų, parlamentas mielai atkurtų tavo karališkąsias teises - ir tai padarytų nedelsdamas.

Stefanas negalėjo patikėti tuo, ką girdi.

- Net jei tai būtų įmanoma, juk kalbi ne rimtai, prašydamas mane vesti princesę Lanza? Paskutinį kartą mačiau ją dar visai vaiką. Be to, esu septyneriais metais už ją vyresnis.

- Tai nėra didelis amžiaus skirtumas.

Stefanas stengėsi išlikti ramus.

- Ne aš, o Albertas ją mylėjo. Negaliu to padaryti, *papà*. Dabar turiu pasistengti įgyven-

dinti aukso kasyklų plėtros planą, gauti didesnę pelną ir jį investuoti į mūsų šalies gerovę. Mums nereikia Domodosolos medienos!

Tėvas papurtė galvą.

– Prašau daug daugiau nei sujungti karalysčių turtus. Su Viktoru svajojome apie šeimų sąjungą nuo pat toks akimirkos, kai į pasaulį paleidome būsimuosius karalius ir karalienes.

– Bet tai ne *mano* svajonė, *papà*, ir niekada nebus, – atrėžė Stefanas, stengdamasis valdytis. – Atsiprašau, bet negaliu padaryti to, ko prašai.

– *Net jei taip pagerbtum brolio atminimą?*

Stefanas nepastebėjo, kada apsirengusi ilgu chalatu į svetainę įėjo motina. Jos tonas išmušė jį iš vėžių.

– *Mamà*, apie ką tu?

– Apie tai, kad būtina laikytis šventosios priesaikos, kurią tavo brolis prieš metus davė princesei Lanzai. Ji augo žinodama, kad taps Alberto žmona. Princesės gyvenimas tarsi sustojo, nes ji ant piršto mūvi mūsų šeimos sužadėtuvių žiedą. Ji ištikimai laikėsi priesaikos ir rengėsi vestuvių dienai.

Stefanas papurtė galvą.

– Niekas nė nenumanė, kad mus ištiks ši ne-

laimė. Tai viską keičia.

- Išskyrus vieną dalyką, apie kurį mudu su tavo tėvu tau nepasakojome; nemanėme, kad teks tai padaryti.

Stefano širdis stipriai daužėsi krūtinėje. Veikiausiai tai, ką išgirs, jam nepatiks.

- Apie ką kalbi?

- Tavo aštuonioliktojo gimtadienio rytą Albertas slapčia mus aplankė. Brolis norėjo padovanoti tau tai, ko, kaip žinojo, geidei labiausiai.

Nesuprasdamas Stefanas suraukė kaktą.

- Ir kokia tai dovana?

- Kaip kokia? Tavo laisvė.

- *Mamà*, nesuprantu.

- Paaiškinsiu. Norėjai atsiriboti nuo karališkosios kilmės. Būdamas tokio amžiaus, kai vaikai jau geba reikšti jausmus, aiškiai tai pasakei. Albertas tave mylėjo - dievino žemę tau po kojomis. Iki pat to laiko, kai tau sukako aštuoniolika, jis baiminosi, kad taip ir nebūsi laimingas. Maldaute maldavo mus neužkrauti tau karališkųjų priedermių.

- Albertas taip tave mylėjo, kad pažadėjo pakeisti tave ir atlikti visas karališkojo princo, kuris vieną dieną perims sostą, pareigas, kad

tu būtum laisvas ir gyventum nesaistomas karališkųjų pareigų. Toks buvo jo ir mūsų susitarimas.

- Susitarimas? Tai *todėl* taip greitai patenkino mane prašymą?

Tėvas iškilmingai linktelėjo galva.

- Tik dėl to, *figlio mio*. Buvote artimi, Albertas dėl tavo norų ar troškimų aukodavo savuošius. Jis įtikino, kad, norėdamas išlikti savimi, turi būti laisvas ir pažinti pasaulį. Kitaip mirsi lyg narve laikomas žvėris.

Albertas išties taip sakė?

- Albertas tik prašė mus su tuo sutikti. O jis žadėjo savo ruožtu padaryti viską ir dar daugiau, ko tikimės iš princo, būsimo karaliaus, *ir...* susižadėti su princese Lanza, kai tik mes pasakysime. Jis žinojo, kad nuo pat vaikystės ją mylime. Ji buvo tokia miela mergaitė. Albertas paaukojo savo laimę dėl tavęs, vyresnio brolio, ir paprašė šios dovanos tau paskatintas tyros broliškos meilės.

Stefanas tarsi suakmenėjo. Tėvai niekada jam nemelavo, tad neturėjo priežasties jais netikėti. Dėl brolio meilės ir įsikišimo - o *ne* dėl to, kad tėvai pagaliau susivokė - Stefaną tapo laisvas ištrūkti į pasaulį, apie kurį svajojo

nuo pat gimimo.

Mama priėjo prie jo ir uždėjo rankas jam ant pečių. Stefanui skaudėjo širdį matant, kaip sielvartas išvagojo jai veidą.

- Jis pareikalavo tik neišduoti tau, kad to prašė. Baiminosi, kad sužinojęs tiesą jausiesi skolingas. Šis prašymas buvo nesavanaudiška dovana.

„Nesavanaudiška“ buvo per silpnas žodis apibūdinti Alberto poelgiui, kad pasirūpintų brolio laime.

Stefano protas ir širdis šaukte šaukė, kad tai neįtikėtina dovana. Jis mylėjo jaunylį brolių, savo vaikystės draugą. Albertas buvo kilnaus būdo, dėl to visi jį mylėjo ir gerbė. Jis buvo neeilinis žmogus. Stefanus daugybę kartų girdėjo sakant, kad geri žmonės miršta jauni. Albertas buvo geriausias iš geriausių ir mirtis išsivedė jį iš šio pasaulio per anksti.

Stiprūs jausmai užplūdo Stefaną, jis apkabino mamą. Apsiraminęs paleido ją iš glėbio. Tėvų meilė stulbino. Jie taip mylėjo savo sūnus, kad tada nepasipriešino jų norams. Stefanus į viską pažvelgė kitomis akimis.

Motina nenuleido nuo jo žvilgsnio.

- Ar padarysi tai, ko Albertas nebegali? Vyk-

dysi karališkąją pareigą, kurią paveldėjai gimdamas, ir vesi princesę Lanza?

Stefanas giliai įkvėpė.

- Manai, kad ji sutiks, nors ketino tekėti už Alberto?

- Karalius Viktoras sako, kad dukra sutiks. Tu ir Lanza pažinojote vienas kitą dar vaikystėje. Be to, turėsite metus geriau vienas kitą pažinti.

- *Papà*, tai beveik neįmanoma. Mano darbotvarkė sudėliota minučių tikslumu. Per ateinančius aštuoniolika mėnesių turiu galybę suplanuotų vizitų į kasyklas. Nėra laiko. Vadovai pasitiki manimi ir laukia pagalbos, ypač dabar, kai pavyko sukurti naują gavybos procesą.

Tėvas klausiamai palenkė galvą į šoną.

- Kai pranešime princesei Lanza ir jos tėvams apie tavo oficialų pasiūlymą tuoktis, juk rasi laiko vienam kitam apsilankymui? O toliau palaikytum su ja ryšį kitaip. Ir karalius Viktoras, ir aš jau aptarėme tai su kardinolu, jis palaimino šią santuoką.

Akivaizdu, kad viskas nuspręsta.

Motina žvelgė į sūnų ašarotomis akimis.

- Abi šalys laukė šios dienos nuo pat tada, kai dar buvote kūdikiai....